

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 18 stycznia 2007 r.^{*}

W sprawie C-229/05 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 9 maja 2005 r.,

Osman Ocalan w imieniu Kurdistan Workers' Party (PKK),

Serif Vanly w imieniu Kurdistan National Congress (KNK),

reprezentowani przez M. Mullera, QC, E. Grievesa i P. Mosera, barristers, a także J.G. Peirce'a, solicitor,

wnoszący odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez E. Finnegan i M. Bishopa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

^{*} Język postępowania: angielski.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez R. Caudwell, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Komisja Wspólnot Europejskich,

interweniencji w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts, E. Juhász, J.N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca) i M. Ilešič, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: J. Swedenborg, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 września 2006 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 września 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

¹ Osman Ocalan, w imieniu Kurdistan Workers' Party (PKK) (Partia Pracujących Kurdystanu) oraz Serif Vanly, w imieniu Kurdistan National Congress (KNK)

(Krajowy Kongres Kurdystanu) wnoszą w odwołaniu o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie T-229/02 PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-539 (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”), którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2002/334/WE z dnia 2 maja 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, str. 33) oraz decyzji Rady 2002/460/WE z dnia 17 czerwca 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2002/334 (Dz.U. L 160, str. 26).

Ramy prawne

Europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

- ² Artykuł 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), zatytułowany „Prawo do rzetelnego procesu”, stanowi:

„1 Każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej. Postępowanie przed sądem jest jawne, jednak prasa i publiczność mogą być wyłączone z całości lub części rozprawy sądowej ze względów obyczajowych, z uwagi

na porządek publiczny lub bezpieczeństwo państwowe w społeczeństwie demokratycznym, gdy wymaga tego dobro małoletnich lub gdy służy to ochronie życia prywatnego stron albo też w okolicznościach szczególnych, w granicach uznanych przez sąd za bezwzględnie konieczne, kiedy jawność mogłaby przynieść szkodę interesom wymiaru sprawiedliwości.

[...]”.

- ³ Artykuł 13 EKPC, zatytułowany „Prawo do skutecznego środka odwoławczego”, stanowi:

„Każdy, czyje prawa i wolności zawarte w niniejszej konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego, także wówczas gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące swoje funkcje urzędowe”.

- ⁴ Zgodnie z art. 34 EKPC, zatytułowanym „Skargi indywidualne”:

„Trybunał może przyjmować skargi każdej osoby, organizacji pozarządowej lub grupy jednostek, która uważa, że stała się ofiarą naruszenia przez jedną z Wysokich Układających się Stron praw zawartych w konwencji lub jej protokołach. Wysokie Układające się Strony zobowiązują się nie przeszkadzać w żaden sposób skutecznemu wykonywaniu tego prawa”.

Prawo wspólnotowe

5 W dniu 27 grudnia 2001 r., uznając, że w celu wprowadzenia w życie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych niezbędne jest działanie Wspólnoty, Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/930/WPZiB w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 90) oraz wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 93).

6 Artykuł 1 wspólnego stanowiska 2001/931 stanowi:

„Niniejsze wspólne stanowisko stosuje się, zgodnie z przepisami poniższych artykułów, do osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych i wymienionych w załączniku.

[...]

4. Lista w załączniku jest sporządzana na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą władzę w odniesieniu do osób, grup i podmiotów, których to dotyczy, bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowanie popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarogodnych dowodach lub poszlakach, lub skazania za takie czyny. Osoby, grupy i podmioty określone przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych za związane z terroryzmem i przeciwko którym zarządziła ona sankcje, mogą być włączone do tej listy.

Do celów niniejszego ustępu »właściwa władza« oznacza władzę sądowniczą lub, gdy władze sądownicze nie mają właściwości w zakresie objętym niniejszym ustępem, równoważną właściwą władzę w tym zakresie.

5. Rada dąży do zapewnienia, że do nazwisk osób fizycznych lub nazw osób prawnych, grup lub podmiotów wymienionych w załączniku dołączone będą odpowiednie dane szczegółowe w celu umożliwienia skutecznej identyfikacji określonych ludzi, osób prawnych, podmiotów lub organów, ułatwiając w ten sposób uwolnienie od zarzutów osób noszących takie same lub podobne nazwiska.

6. Nazwiska osób i nazwy podmiotów na liście w załączniku są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdego sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście”.

7 Artykuł 2 wspólnego stanowiska 2001/931 stanowi:

„Wspólnota Europejska, działając w granicach kompetencji powierzonych jej przez Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, nakazuje zamrożenie funduszy i innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych osób, grup i podmiotów wymienionych w załączniku”.

8 W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 70).

9 Zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia:

„1. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6:

- a) wszystkie fundusze [, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze] należące do i będące własnością lub posiadane przez osobę fizyczną lub osobę prawną, grupę lub podmiot wymienione na liście określonej w ust. 3 [zostają zamrożone];
- b) fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze nie zostają udostępnione, bezpośrednio lub pośrednio, osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym na liście określonej w ust. 3 ani na ich rzecz.

2. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6 zakazane jest świadczenie usług finansowych osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym na liście określonej w ust. 3 ani na ich rzecz.

3. Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia listę osób, grup i podmiotów, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4, 5 i 6 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB; na takiej liście znajdują się:

- i) osoby fizyczne dokonujące lub usiłujące dokonać, uczestniczące w lub ułatwiające dokonanie jakiegokolwiek aktu terrorystycznego;

- ii) osoby prawne, grupy lub podmioty dokonujące lub usiłujące dokonać, uczestniczące w lub ułatwiające dokonanie jakiegokolwiek aktu terrorystycznego;
- iii) osoby prawne, grupy lub podmioty będące własnością lub kontrolowane przez jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych, grupy lub podmioty określone w i) oraz ii); albo
- iv) osoby fizyczne lub prawne, grupy lub podmioty działające w imieniu lub pod kierownictwem jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów określonych w i) oraz ii)".

Okoliczności powstania sporu

10 Zaskarżone postanowienie zawiera następujące ustalenia:

„1 Z akt sprawy wynika, że [PKK] została powołana w 1978 r. i podjęła zbrojną walkę z rządem tureckim w celu uznania prawa Kurdów do samostanowienia. Według pisemnego zeznania [Osmana] Ocalana, w lipcu 1999 r. PKK ogłosiła jednostronne zawieszenie broni z zastrzeżeniem prawa do samoobrony. Zgodnie z tym zeznaniem w kwietniu 2002 r. w celu odzwierciedlenia tej reorientacji kongres PKK podjął decyzję, że »z dniem 4 kwietnia 2002 r. zaprzestaje się wszelkich działań pod nazwą ‘PKK’ i wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą uznane za bezprawne« (załącznik 2 do skargi, pkt 16). Dla osiągnięcia celów politycznych w imieniu mniejszości kurdyjskiej w sposób demokratyczny powołano nowe ugrupowanie Kongreya Azadî û Demokrasiya Kurdistanê (Kongres na rzecz Demokracji i Wolności Kurdystanu — KADEK). [Abdullah] Ocalan został mianowany prezesem KADEK.

- 2 [KNK] jest federacją grupującą około trzydziestu organizacji. Celem KNK jest »wzmocnienie jedności i współpracy Kurdów we wszystkich częściach Kurdistanu oraz wspieranie ich walki w świetle nadrzędnych interesów narodu kurdyjskiego« (art. 7 ust. A Karty ustanawiającej KNK). Zgodnie z pisemnym zeznaniem [Serifa] Vanly'ego, prezesa KNK, honorowy przywódca PKK był jednym z tych, którzy wspierali utworzenie KNK. PKK była członkiem KNK i indywidualni członkowie PKK finansowali częściowo KNK”.
- 11 W dniu 2 maja 2002 r. Rada wydała decyzję 2002/334/WE. Decyzją tą dodano PKK do listy przewidzianej w art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 (zwanej dalej „sporną listą”).
- 12 Pismem zarejestrowanym pod sygnaturą T-206/02 KNK wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2002/334. Sąd Pierwszej Instancji odrzucił tę skargę jako niedopuszczalną postanowieniem z dnia 15 lutego 2005 r. Od postanowienia tego nie wniesiono odwołań.
- 13 W dniu 17 czerwca 2002 r. Rada wydała decyzję 2002/460/WE. Decyzją tą pozostawiono PKK na spornej liście. Lista ta była następnie kilkakrotnie uaktualniana decyzjami Rady.

Postępowanie przed Sądem

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 lipca 2002 r. PKK — reprezentowana przez Osmana Ocalana — oraz KNK — reprezentowany przez Serifa Vanly'ego — wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2002/334 i 2002/460. Skarga ta została zarejestrowana pod sygnaturą T-229/02.

15 Do skargi dołączono pełnomocnictwo w imieniu PKK o następującej treści:

„Niżej podpisany Osman Ocalan, jako były członek oraz w imieniu organizacji znanej uprzednio pod nazwą PKK, niniejszym udzielam pełnomocnictwa

Markowi Mullerowi, adwokatowi z [siedzibą przy] 10–11 Gray’s Inn Square

Edwardowi Grievesowi, adwokatowi z [siedzibą przy] 10–11 Gray’s Inn Square

Garethowi Peirce’owi, wspólnikowi w kancelarii adwokackiej Birnberg Peirce

do wniesienia i popierania przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargi o stwierdzenie nieważności decyzji 2002/334 oraz rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 oraz do podejmowania wszelkich działań w tym celu, łącznie z udzielaniem substytucji w każdym zakresie, składaniem wniosków o zastosowanie środków tymczasowych oraz wnoszeniem odwołań do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, jeżeli okaże się to konieczne”.

16 Oddzielnym pismem złożonym w dniu 27 listopada 2002 r. Rada podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Wspólnot Europejskich zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających Radę. Komisja złożyła uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności, natomiast Zjednoczone Królestwo od tego odstąpiło.

- 17 Rozstrzygając zarzut niedopuszczalności, Sąd odrzucił zaskarżonym postanowieniem wniesioną skargę jako niedopuszczalną.

Zaskarżone postanowienie

- 18 Co się tyczy skargi wniesionej przez Osmana Ocalana w imieniu PKK, Sąd stwierdził jej niedopuszczalność z następujących przyczyn:

„27 Przede wszystkim należy uznać, że decyzje [2002/334 i 2002/460] dotyczą PKK bezpośrednio i indywidualnie, gdyż została ona w nich wymieniona z imienia.

- 28 Następnie należy uściślić, że zasady dotyczące dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności odnoszące się do podmiotu figurującego na spornej liście — a mianowicie na liście osób, grup i podmiotów, do których stosuje się środki restrykcyjne mające na celu zwalczanie terroryzmu — muszą być dostosowane do okoliczności danego przypadku. W szczególności bowiem w odniesieniu do tych grup lub podmiotów może się zdarzyć, że nie posiadają one osobowości prawnej lub nie są one w stanie dostosować się do zasad prawnych stosowanych zwyczajowo do osób prawnych. W konsekwencji nadmierny formalizm prowadziłby w określonych przypadkach do pozbawienia ich jakiejkolwiek możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, nawet jeśli owe grupy i podmioty są przedmiotem wspólnotowych środków restrykcyjnych.

[...]

- 32 Zgodnie z zasadami wskazanymi powyżej w pkt 28 [Osman] Ocalan, osoba fizyczna, ma prawo do wykazania, wszelkimi środkami dowodowymi, iż działa on skutecznie w imieniu osoby prawnej, PKK, której jest — jak utrzymuje — pełnomocnikiem. Jednakże dowody te muszą w każdym razie wykazywać, że wniesienie niniejszej skargi rzeczywiście było zamiarem PKK i że PKK nie została wykorzystana do tego celu przez osobę trzecią, nawet jeśli jest to, jak w niniejszym przypadku, jeden z jej członków.
- 33 Równocześnie należy uściślić, że w ramach niniejszego badania dopuszczalności skargi do Sądu nie należy orzeczenie co do rzeczywistego istnienia PKK. Zagadnienie poruszone w ramach tego badania ściśle ogranicza się do kwestii, czy [Osman] Ocalan ma zdolność do wniesienia skargi w imieniu PKK.
- 34 Po pierwsze należy zauważyć, że skarga została formalnie wniesiona przez [Osmana] Ocalana w imieniu (»on behalf of«) PKK.
- 35 Po drugie należy stwierdzić, że skarżący wyraźnie potwierdzają, że PKK została rozwiązana w kwietniu 2002 r. Co więcej, zgodnie z zeznaniem [Osmana] Ocalana zawartym w załączniku do skargi, kongres PKK, ogłaszając jej rozwiązanie, przyjął równocześnie deklarację, zgodnie z którą »wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą (od tej chwili) uznane za bezprawne«.
- 36 Po trzecie należy stwierdzić, że w pismach procesowych skarżących w żadnym miejscu [Osman] Ocalan nie jest określony inaczej niż jako pełnomocnik PKK. W szczególności nigdzie nie podniesiono, że mógłby on posiadać jakikolwiek indywidualny interes w stwierdzeniu nieważności decyzji [2002/334 i 2002/460].

- 37 Zamiast wykazać zdolność [Osmana] Ocalana do reprezentowania PKK, skarżący, przeciwnie, utrzymują, że PKK przestała istnieć. Tymczasem przy założeniu, że osoba prawna przestała istnieć, nie jest możliwe przyjęcie, że mogłaby skutecznie ustanowić pełnomocnika.
- 38 Niemożność przyjęcia, że [Osman] Ocalan skutecznie reprezentuje PKK, jest ponadto potwierdzona jego własnym zeznaniem, zgodnie z którym wszelkie działania podjęte w imieniu PKK były po kwietniu 2002 r. bezprawne. W oparciu o to zeznanie działanie podjęte przez [Osmana] Ocalana w imieniu PKK zostało określone przez jego własnego mandanta jako bezprawne.
- 39 W konsekwencji skarżący stawiają Sąd w obliczu paradoksalnej sytuacji, w której osoba fizyczna uważana za pełnomocnika osoby prawnej nie tylko nie jest w stanie wykazać, że reprezentuje ją w sposób właściwy, ale również wskazuje przyczyny, dla których nie może jej reprezentować.
- 40 W odniesieniu do argumentu skarżących dotyczącego braku innych dostępnych środków odwołania, nie może on prowadzić do dopuszczenia skarg wszystkich podmiotów, które mają wolę obrony interesów osób trzecich.
- 41 Powyższe zobowiązuje zatem Sąd do stwierdzenia, że [Osman] Ocalan wniósł skargę w imieniu PKK, działając z własnej inicjatywy. W konsekwencji skarga wniesiona przez [Osmana] Ocalana w imieniu PKK jest niedopuszczalna.”

- 19 Co się tyczy skargi wniesionej przez Serifa Vanly'ego w imieniu KNK, Sąd stwierdził jej niedopuszczalność z następujących powodów:

„43 [...] KNK zaskarżył już wcześniej decyzję 2002/334 skargą zarejestrowaną pod sygnaturą T-206/02. Zatem z uwagi na tożsamość przedmiotu, podstawy i stron niniejsza skarga w zakresie, w jakim została wniesiona przez KNK na decyzję 2002/334, jest niedopuszczalna ze względu na zarzut zawisłości sporu.

44 [...]

45 W zakresie skargi wniesionej przez KNK na decyzję 2002/460 z utrwalonego orzecznictwa wynika, że stowarzyszenie powołane dla ochrony wspólnych interesów określonej kategorii podmiotów nie może być postrzegane w ten sposób, że akt wpływający na ogólne interesy tej kategorii dotyczy go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE i w konsekwencji wniesienie przez nie skargi o stwierdzenie nieważności tego aktu jest niedopuszczalne, jeśli jego członkowie nie mogliby tego dokonać indywidualnie (wyrok Trybunału z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawach połączonych od 19/62 do 22/62 *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 943, 960, oraz wyrok Sądu z dnia 21 marca 2001 r. w sprawie T-69/96 *Hamburger Hafen- und Lagerhaus* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1037, pkt 49).

46 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 7 ust. A Karty ustanawiającej KNK jego celem jest wzmocnienie jedności i współpracy Kurdów we wszystkich częściach Kurdystanu i wspieranie ich walki w świetle nadrzędnych interesów narodu kurdyjskiego. KNK należy zatem postrzegać jako stowarzyszenie powołane dla ochrony wspólnych interesów określonej kategorii podmiotów.

- 47 Wniosek ten można również uzasadnić argumentem skarżących, zgodnie z którym umieszczenie PKK na liście wywołuje »głęboko deprymujące skutki« w zakresie zdolności KNK do osiągnięcia tych celów. W świetle przywołanego powyżej orzecznictwa nie może on w tym zakresie zostać uznany za indywidualnie zainteresowanego.
- 48 Nadto należy ustalić, czy KNK może powołać się na fakt, że do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji [2002/460] ma legitymację jeden lub więcej z jego członków.
- 49 W odniesieniu do PKK należy stwierdzić, że skarżący, utrzymując, że przestała ona istnieć, przyznali przynajmniej, że PKK nie jest już członkiem KNK. W tym względzie nie można przyjąć, że wcześniejsza przynależność podmiotu do stowarzyszenia pozwala temu ostatniemu na skorzystanie z ewentualnego prawa tego podmiotu do wniesienia skargi. Dopuszczenie takiego rozumowania prowadziłoby bowiem do przyznania takiemu stowarzyszeniu pewnego rodzaju stałej legitymacji czynnej, mimo że stowarzyszenie to nie może już powoływać się na reprezentowanie interesów byłego członka.
- 50 W odniesieniu do KADEK skarżący zasadniczo podnoszą okoliczność, że decyzja 2002/460 dotyczy go — jako potencjalnego członka KNK — o tyle że na jej mocy nie mógłby on przystąpić do KNK. Zakładając, że KADEK miał legitymację do zaskarżenia decyzji 2002/460 w chwili gdy wnoszono niniejszą skargę, co wydaje się możliwe, a w szczególności gdyby mógł on być postrzegany jako prawny lub faktyczny następca PKK, KNK nie może skorzystać z przynależności KADEK do swojej organizacji, gdyż w rzeczywistości nie jest on stroną postępowania.
- 51 Skarżący utrzymują wreszcie, że sporna decyzja dotyczy indywidualnie KNK, jak również ogólnie jego członków ze względu na to, że ich działalność może zostać ograniczona z obawy przed zamrożeniem ich aktywów w przypadku współpracy z podmiotem widniejącym na spornej liście. W tym względzie należy przypomnieć, że zakaz udostępniania funduszy PKK wprowadzony decyzją [2002/460]

ma charakter ogólny, gdyż jest on skierowany do wszystkich podmiotów podlegających prawu wspólnotowemu. Decyzja [2002/460] jest zatem stosowana w obiektywnie określonych sytuacjach i wywołuje skutki prawne w odniesieniu do kategorii osób określonych w sposób generalny i abstrakcyjny (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 307/81 *Aluisi* Italia przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 3463, pkt 9).

- 52 Należy przypomnieć, że osoba fizyczna lub prawna może utrzymywać, iż akt o ogólnym charakterze dotyczy jej indywidualnie, jedynie jeśli dotyczy jej on ze względu na określone cechy szczególne lub sytuację faktyczną, która wyróżnia ją spośród ogółu innych podmiotów (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 *Plaumann* przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223, oraz wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 1995 r. w sprawie T-12/93 *CCE de Vittel i in.* przeciwko Komisji, Rec. str. II-1247, pkt 36). KNK i jego członkowie są związani wprowadzonym przez decyzję [2002/460] zakazem dotyczącym PKK, tak jak wszystkie pozostałe podmioty we Wspólnocie. Okoliczność, że ze względu na swoje poglądy polityczne KNK i jego członkowie mogą w większym stopniu odczuć skutki tego zakazu niż inni, nie jest w stanie zindywidualizować ich spośród wszystkich innych podmiotów we Wspólnocie. Okoliczność, że akt o charakterze ogólnym może wywoływać odmienne szczególne skutki dla różnych podmiotów prawnych, do których znajduje on zastosowanie, nie jest w stanie wyróżnić ich spośród innych podmiotów, których dotyczy, ponieważ akt ten znajduje zastosowanie w obiektywnie określonych sytuacjach (zob. wyrok Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-138/98 *ACAV i in.* przeciwko Radzie, Rec. str. II-341, pkt 66 oraz wskazane w nim orzecznictwo).

[...]

- 56 Ze względu na to, że KNK nie może powoływać się na fakt, iż do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji [2002/460] jest uprawniony jeden z jego członków, należy stwierdzić, że sporna decyzja nie dotyczy KNK indywidualnie.

57 W konsekwencji skarga w zakresie, w jakim została wniesiona przez KNK na decyzję 2002/460, jest niedopuszczalna”.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

20 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 9 maja 2002 r. Osman Ocalan w imieniu PKK oraz Serif Vanly w imieniu KNK wnieśli odwołanie od zaskarżonego postanowienia. Domagają się, by Trybunał uchylił to postanowienie oraz stwierdził, że skarga wniesiona przez Osmana Ocalana w imieniu PKK, a przez Serifa Vanly'ego w imieniu KNK jest dopuszczalna, a także obciążył Radę kosztami postępowania dotyczącego niedopuszczalności.

21 Wnoszący odwołanie załączyli do niego oświadczenie sporządzone w dniu 9 maja 2005 r. przez Marka Mullera, jednego z adwokatów reprezentujących ich w obecnym postępowaniu, o następującej treści:

„1. Niżej podpisany Mark Muller niniejszym potwierdzam, że reprezentuję Abdullaha Ocalana w postępowaniu zawisłym przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka.

2. W trakcie całego postępowania regularnie odwiedzałem [Abdullaha] Ocalana w więzieniu na wyspie Imrali w Turcji. Potwierdzam, że przed wniesieniem niniejszej skargi do Sądu Pierwszej Instancji [Abdullah] Ocalan zlecił mi zaskarżenie proskrypcji PKK w Europie. Ponadto miałem sposobność spotkania się w Europie z czołowymi przedstawicielami PKK oraz organizacji uważanej za jej następczynię, czyli KADEK. Po raz kolejny zlecono mi prowadzenie niniejszej sprawy.

3. W celu przestrzegania regulaminu Sądu zaproponowałem, by pełnomocnictwo zostało udzielone przez Osmana Ocalana, który w tym czasie był jednym z czołowych przedstawicieli zarówno organizacji znanej wcześniej pod nazwą PKK, jak i KADEK.
4. Gdyby Sąd zażądał wówczas wyjaśnień w tej kwestii, bezzwłocznie podjąłbym był wszelkie kroki w celu potwierdzenia powyższych oświadczeń. Ponieważ jednak Sąd przyjął załączone pełnomocnictwo i doręczył skargę stronie pozwanej, nie uznałem tego za konieczne”.

22 Rada wnosi o odrzucenie odwołania obu wnoszących odwołanie jako niedopuszczalnego, ewentualnie oddalenie jako niezasadnego i w tym ostatnim przypadku przekazanie sprawy Sądowi, a także o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

23 Komisja i Zjednoczone Królestwo nie przedłożyły uwag na piśmie.

W przedmiocie odwołania

Co się tyczy dopuszczalności skargi wniesionej przez Osmana Ocalana w imieniu PKK

24 Osman Ocalan, działając w imieniu PKK (zwany dalej „pierwszym wnoszącym odwołanie”), przedstawia siedem zarzutów na poparcie wnoszonego przez siebie odwołania. W pierwszej kolejności należy rozpatrzeć czwarty z tych zarzutów.

W przedmiocie zarzutu czwartego

— Argumenty stron

- 25 W czwartym zarzucie pierwszy wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył przedstawione przez niego dowody w zakresie rozwiązania PKK. Uważna lektura oświadczenia Osmana Ocalana nie pozwala jego zdaniem na wyciągnięcie wniosku, że PKK uległa rozwiązaniu we wszystkich aspektach, w tym i dla celów zaskarżenia jej proskrypcji. Przeciwnie, Osman Ocalan wielokrotnie nawiązywał do dalszego istnienia PKK i utworzenia przez nią organizacji stowarzyszonej, czyli KADEK. W konsekwencji Sąd nieprawidłowo zinterpretował dowody dotyczące rozwiązania PKK i jej istnienia.
- 26 Rada podnosi przede wszystkim, że czwarty zarzut jest niedopuszczalny, ponieważ po pierwsze jest on powtórzeniem tez przedstawionych w pierwszej instancji, a po drugie dotyczy ustalenia faktycznego Sądu, to jest tego, że PKK nie mogła skutecznie wskazać Osmana Ocalana jako swego przedstawiciela dla celów postępowania w pierwszej instancji.
- 27 Subsidiarnie Rada podnosi, że zarzut ten jest oczywiście bezzasadny.
- 28 Przede wszystkim zdaniem Rady Sąd wprost wskazał w pkt 33 zaskarżonego postanowienia, że nie do niego należało orzeczenie w kwestii rzeczywistego istnienia PKK. Pytanie, na które Sąd odpowiedział negatywnie, dotyczyło jedynie kwestii, czy Osman Ocalan miał zdolność do wniesienia skargi w imieniu PKK.

29 W opinii Rady to sami skarżący podali, że PKK została oficjalnie rozwiązana. W punkcie 16 oświadczenia Osmana Ocalana dołączonego do skargi wyraźnie wskazano, że z dniem 4 kwietnia 2002 r. wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą uznane za bezprawne.

30 Ponadto, jak wskazuje Rada, wywody pierwszego wnoszącego odwołanie są w wielu punktach niespójne. Na przykład w pkt 25 odwołania wskazano, że Osman Ocalan wnosi skargę w imieniu organizacji, która nadal istnieje i do tej pory posiadała nazwę PKK. Oświadczenie to może być zrozumiane w ten sposób, że w rzeczywistości skarga jest wniesiona w imieniu innej, nieoznaczonej organizacji, która nie jest już samą PKK. Tymczasem ze skargi nie wynika, o jaką inną organizację mogłoby chodzić.

31 Wreszcie — zdaniem Rady — Sąd dokonał szczegółowej analizy argumentów przedstawionych przez skarżących. Rada stoi na stanowisku, że konkluzja Sądu zawarta w pkt 37–41 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którą PKK nie mogła skutecznie ustanowić pełnomocnika, jest uzasadniona w świetle dowodów, jakimi Sąd dysponował, a nadto utrzymuje ona, że pierwszy wnoszący odwołanie nie przedstawił w ramach postępowania odwoławczego jakiegokolwiek nowego argumentu mogącego podać tę konkluzję w wątpliwość.

— Ocena Trybunału

32 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału odwołanie jest niedopuszczalne, jeżeli polega jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych przed Sądem i nie zawiera nawet argumentacji mającej na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałoby być dotknięty zaskarżone orzeczenie. Natomiast w sytuacji gdy wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub zastosowanie przez Sąd prawa wspólnotowego, okoliczności prawne rozpatrywane w pierwszej instancji

mogą ponownie być rozważane w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych przed Sądem, postępowanie odwoławcze pozbawione byłoby częściowo sensu (zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie C-25/05 P Storck przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-5719, pkt 47 i 48, jak również wymienione orzecznictwo).

33 Czwarty zarzut dotyczy tego, że Sąd popełnił błąd uznając, iż Osman Ocalan wskazywał brak zdolności PKK do wniesienia skargi. Zarzut ten zawiera szczegółową krytyczną ocenę zaskarżonego postanowienia. Dotyczy on również pewnego ustalenia dokonanego przez Sąd w tym postanowieniu, a zatem zarzut ten nie mógł zostać podniesiony w toku postępowania w pierwszej instancji.

34 W tych okolicznościach argument Rady, iż zarzut czwarty powinien zostać odrzucony, ponieważ jest jedynie powtórzeniem tez przedstawionych w pierwszej instancji, nie zasługuje na uwzględnienie.

35 Co się tyczy argumentu Rady, zgodnie z którym zarzut czwarty jest niedopuszczalny, ponieważ dotyczy ustalenia faktycznego dokonanego przez Sąd, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału na etapie postępowania odwoławczego dopuszczalne są zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i ich oceny w zaskarżonym orzeczeniu, jeżeli odwołujący się podnosi, że Sąd dokonał ustaleń, których niezgodność z faktami wynika z akt sprawy lub że przeinaczył dowody, które zostały mu przedstawione (zob. podobnie wyrok z dnia 24 października 2002 r. w sprawie C-82/01 P Aéroports de Paris przeciwko Komisji, Rec. str. I-9297, pkt 56). Tak właśnie rzecz się przedstawia w niniejszej sprawie.

36 W konsekwencji zarzut jest dopuszczalny.

37 Przechodząc do zasadności tego zarzutu należy ustalić, czy Sąd przeinaczył dowody. Jak wskazała rzecznik generalna w pkt 42 opinii, takie przeinaczenie występuje wówczas, gdy — bez potrzeby przeprowadzania nowych dowodów — ocena dowodów istniejących okazuje się oczywiście błędna (zob. podobnie wyrok z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-551/03 P General Motors przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-3173, pkt 54).

38 W świetle tego kryterium należy zauważyć, że przedstawione Sądowi dowody dotyczące istnienia PKK obejmują oświadczenie Osmana Ocalana dołączone do skargi, pełnomocnictwo, jakiego udzielił on adwokatom reprezentującym pierwszego wnoszącego odwołanie, stanowiska Rady oraz oświadczenie Serifa Vanly'ego, również dołączone do tej skargi.

39 Co się tyczy po pierwsze oświadczenia Osmana Ocalana, to podał on w pkt 1, że „PKK była i pozostaje organizacją polityczną o zasadniczym znaczeniu dla narodu kurdyjskiego”.

40 W pkt 11 tego (samego) oświadczenia Osman Ocalan stwierdza:

„W lipcu 1999 r. PKK ogłosiła jednostronne zawieszenie broni. Celem było przejście w kierunku demokratycznego i pokojowego rozwiązania kwestii praw Kurdów. PKK zadeklarowała, że wszelkie działania partyzanckie ustają aż do podjęcia nowej decyzji”.

41 Punkty 15–19 tego oświadczenia mają następujące brzmienie:

- „15. [Ósmy kongres PKK, który odbył się w dniach 4–10 kwietnia 2002 r.], określił PKK jako symboliczną nazwę ruchu »Apoist« [przy czym »Apo« był to termin używany dla określenia Abdullaha Ocalana] w okresie budzenia się kurdyjskiej świadomości narodowej i kurdyjskiego ruchu oporu. Kongres ten przyjął też deklarację, iż PKK jest symbolem kurdyjskiego ducha narodowego, świadomości i tożsamości.
16. Kongres ten podjął decyzję, że w celu kontynuowania istotnych przemian, jakich doświadczyła »PKK«, wszelka działalność pod jej nazwą ustanie z dniem 4 kwietnia 2002 r. oraz że wszelka działalność prowadzona pod nazwą PKK będzie uważana za bezprawną.
17. Kongres ten podjął decyzję o kontynuowaniu przemian, które w sposób planowy zostały rozpoczęte od ogłoszenia zawieszenia broni [z 1999 r.] w następstwie siódmego kongresu. [»Projekt dla pokoju« obejmujący stanowisko PKK przyjęte na siódmym zjeździe z dnia 10 stycznia 2000 r. jest dołączony do niniejszego oświadczenia].
18. Przyjęto nową konstytucję, która zmieniała strukturę i organizację PKK oraz zawierała założenia strategiczne ruchu Apoist. Organizacja koordynująca miała zrzeszać różne organizacje, które powstaną w częściach Kurdystanu i krajach ościennych. W konsekwencji podjęto decyzję o powołaniu [KADEK].
19. Wybrano nowy komitet zarządzający, a Abdullah Ocalan został wybrany na przewodniczącego KADEK”.

- 42 Wydaje się, iż tekst ten potwierdza nie tyle rozwiązanie PKK, co okoliczność, że PKK stopniowo porzuciła działania związane z przemocą na rzecz innych działań. W szczególności Osman Ocalan twierdzi, że PKK ogłosiła jednostronne zawieszenie broni w lipcu 1999 r., wzięła udział w „projekcie dla pokoju” podczas swego siódmego kongresu w dniu 10 stycznia 2000 r., a podczas ósmego kongresu, który odbył się w dniach 4–10 kwietnia 2002 r., podjęła decyzję o zaprzestaniu „wszelkich działań”. Wyrazy „wszelk[ie] działa[nia]”. czytane w kontekście, w jakim się znalazły, mogą oznaczać po prostu zaniechanie przez PKK jakichkolwiek działań związanych z przemocą.
- 43 Zresztą z pkt 18 i 19 oświadczenia Osmana Ocalana wynika, że struktura i organizacja PKK nadal istniała pod nazwą KADEK, w dalszym ciągu pod przewodnictwem Abdullaha Ocalana.
- 44 Tak samo czasownik „pozostaje” użyty w pkt 1 tego oświadczenia wskazuje, że PKK nadal istnieje.
- 45 W każdym razie w swej deklaracji Osman Ocalan nigdzie nie stwierdza wprost, by ósmy kongres PKK ogłosił jej rozwiązanie.
- 46 Czytając zatem to oświadczenie jako całość, nie można w sposób uprawniony interpretować go jako potwierdzenia całkowitego rozwiązania PKK.
- 47 Co się tyczy po drugie pełnomocnictwa udzielonego adwokatom do reprezentowania pierwszego wnoszącego odwołanie, Osman Ocalan uściśla w nim, że działa „w imieniu organizacji znanej uprzednio pod nazwą PKK” („on behalf of the organisation formerly known as the PKK”). Wzmianka ta wskazuje zaś jedynie na zmianę nazwy, a nie rozwiązanie PKK.

48 Co się tyczy po trzecie stanowisk zajmowanych przez Radę, to począwszy od 2 kwietnia 2004 r. decyzje zastępujące decyzje 2002/334 i 2002/460 określają PKK jako: „Parti[ę] Pracujących Kurdystanu (PKK) (alias KADEK, alias KONGRA-GEL)” [zob. w szczególności decyzję Rady z dnia 2 kwietnia 2004 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającą decyzję 2003/902/WE (Dz.U. L 99, str. 28)]. Wynika stąd, że Rada uważa, iż PKK nadal istnieje, lecz pod innymi nazwami.

49 Co się tyczy wreszcie dołączonego do skargi oświadczenia Serifa Vanly’ego, przewodniczącego KNK, o ile rzeczywiście wspomina on o rozwiązaniu PKK, o tyle jednak czyni to w następującym kontekście:

„PKK była członkiem KNK od chwili jego utworzenia. PKK była siłą sprawczą utworzenia KNK, a następnie jego główną siłą napędową, zaś jej cele były zbieżne z celami KNK. Od rozwiązania PKK w kwietniu 2002 r. nie jest już ona członkiem KNK. Jednakże organizacja powstała z PKK, KADEK, wnosi o przystąpienie do KNK. Honorowym przewodniczącym KNK pozostaje Abdullah Ocalan”.

50 Treść tego ustępu nie narzuca wniosku o całkowitym ustaniu bytu PKK w kwietniu 2002 r. Czytany w całości tekst ten sugeruje raczej, że po tym czasie PKK utrzymała w pewnej mierze swój byt, w postaci zreorganizowanej i pod inną nazwą. Oświadczenie Serifa Vanly’ego nie jest zatem sprzeczne z pozostałymi, dotychczas przeanalizowanymi dowodami.

51 Z powyższego wynika, że ustalenie w pkt 35 zaskarżonego postanowienia, iż „zgodnie z zeznaniem [Osmana] Ocalana zawartym w załączniku do skargi kongres PKK ogł[osił] jej rozwiązanie” jest nieprawidłowe i sprzeczne z treścią oświadczenia Osmana Ocalana, do której to ustalenie się odnosi.

- 52 Podobnie nie odpowiada dowodom znajdującym się w dyspozycji Sądu stwierdzenie zawarte w pkt 37 zaskarżonego postanowienia, że „[z]amiast wykazać zdolność [Osmana] Ocalana do reprezentowania PKK, skarżący, przeciwnie, utrzymują, że PKK przestała istnieć”.
- 53 Ustalenia faktyczne zawarte w pkt 35–37 zaskarżonego postanowienia są więc nieprawidłowe i stanowią przeinaczenie dowodów, którymi Sąd dysponował. Zarzut czwarty jest zatem uzasadniony.
- 54 W tym stanie rzeczy zaskarżone postanowienie należy uchylić w zakresie, w jakim stwierdza niedopuszczalność skargi pierwszego wnoszącego odwołanie, bez potrzeby analizowania pozostałych podniesionych przez niego zarzutów.

Co się tyczy dopuszczalności skargi wniesionej przez Serifa Vanly’ego w imieniu KNK

- 55 Serif Vanly działający w imieniu KNK (zwany dalej „drugim wnoszącym odwołanie”), przedstawia dwa zarzuty na poparcie wnoszonego przez siebie odwołania (zarzuty ósmy i dziewiąty).

W przedmiocie zarzutu ósmego

— Argumenty stron

- 56 W zarzucie ósmym drugi wnoszący odwołanie przypomina, że w zaskarżonym postanowieniu Sąd orzekł, że skarga nie była dopuszczalna w części dotyczącej KNK, ponieważ decyzja 2002/460 nie dotyczyła go indywidualnie w rozumieniu art. 230

akapit czwarty WE. Drugi wnoszący odwołanie uważa, że kryterium to jest zbyt wąskie w sytuacji, gdy chodzi o prawa podstawowe gwarantowane na podstawie EPKC. Podnosi, że w tym kontekście kryterium dopuszczalności powinno być stosowane w szerszy sposób, zgodnie z kryteriami dopuszczalności ustalonymi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, by nie zamykać dostępu do skutecznego środka odwoławczego.

57 Drugi wnoszący odwołanie uważa, że gdyby Trybunał uznał skargę KNK w niniejszej sprawie za niedopuszczalną, podczas gdy w takich samych okolicznościach Europejski Trybunał Praw Człowieka uznałby skargę do niego wniesioną za dopuszczalną, drugi wnoszący odwołanie zostałby pozbawiony dostępu do skutecznego środka odwoławczego, do którego ma prawo, to jest do skargi mającej na celu zbadanie, czy rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 i decyzja 2002/460 naruszają prawa podstawowe spisane w EKPC. Odmowa takiego badania w sytuacji, gdy istnieje prawdopodobna i dopuszczalna na podstawie EKPC argumentacja, stanowiłaby naruszenie art. 13 tej konwencji, ponieważ bezwzględnie odmówiono by mu dostępu do środków odwoławczych, do których ma prawo.

58 Rada zauważa, że drugi wnoszący odwołanie nie stara się dowieść, że Sąd, orzekając, iż decyzja 2002/460 nie dotyczyła KNK indywidualnie, nieprawidłowo zastosował postanowienia traktatu WE rozumiane zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym. W rzeczywistości zdaniem Rady drugi wnoszący odwołanie chciałby, aby Trybunał pominął postanowienia art. 230 akapit czwarty traktatu WE rozumiane zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym, po to by zastąpić je postanowieniami dotyczącymi legitymacji czynnej zawartymi w EKPC.

59 W zakresie w jakim omawiany zarzut dotyczy ustalenia Sądu, że decyzja 2002/460 nie dotyczyła drugiego wnoszącego odwołanie indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, Rada stoi na stanowisku, że drugi wnoszący odwołanie nie przedstawił w odwołaniu nowych argumentów i w konsekwencji odwołanie jest w tej części niedopuszczalne. Subsydiarnie Rada podnosi, że odwołanie jest w tej części bezzasadne, ponieważ Sąd prawidłowo zastosował utrwalone orzecznictwo.

⁶⁰ W zakresie w jakim omawiany zarzut opiera się na argumencie wywiedzionym z EKPC, Rada uważa, że argument ten jest niedopuszczalny na etapie odwołania, ponieważ nie był roztrząsany w pierwszej instancji i Sąd nie wypowiedział się w tej kwestii. Subsydiarnie Rada podnosi, że ten argument jest bezzasadny, ponieważ Unia Europejska i Wspólnota zapewniają prawom podstawowym ochronę równoważną z ochroną, jaką zapewnia EKPC.

— Ocena Trybunału

⁶¹ Co się tyczy dopuszczalności tego zarzutu należy przypomnieć, że na podstawie art. 118 regulaminu Trybunału w postępowaniu przed Trybunałem mającym za przedmiot odwołanie od orzeczenia Sądu stosuje się art. 42 § 2 tego regulaminu, który zasadniczo zawiera zakaz przedstawiania nowych zarzutów w toku postępowania. W postępowaniu odwoławczym właściwość Trybunału jest zatem ograniczona do zbadania dokonanej przez Sąd oceny zarzutów, które były przed nim roztrząsane (zob. wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych C-199/01 P i C-200/01 P IPK-München przeciwko Komisji, Rec. str. I-4627, pkt 52).

⁶² W pierwszej instancji Rada, w ramach zarzutu niedopuszczalności, podnosiła, iż drugi wnoszący odwołanie nie spełniał warunków ustanowionych w art. 230 akapit czwarty WE. W uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności drugi wnoszący odwołanie odpowiedział, że postanowienie to należy interpretować w ten sposób, że spełnia on te warunki. W tym kontekście drugi wnoszący odwołanie podnosił między innymi, że skuteczny środek odwoławczy jest niezbędny w przypadku aktu pochodzącego od instytucji wspólnotowej, który narusza prawa podstawowe i prawo wspólnotowe. W zaskarżonym postanowieniu Sąd nie uwzględnił argumentów drugiego wnoszącego odwołanie, nie wypowiedział się jednak w kwestii, czy wnosząc skargę występował on w obronie swoich praw podstawowych.

- 63 Należy stwierdzić, że wykładnia art. 230 akapit czwarty WE oraz jego zastosowanie do sytuacji drugiego wnoszącego odwołanie były roztrząsane przed Sądem w toku postępowania w pierwszej instancji. Omawiany zarzut w sposób szczegółowy kwestionuje wykładnię i zastosowanie tego postanowienia dokonane przez Sąd względem drugiego wnoszącego odwołanie. Wynika z tego, że omawiany zarzut nie jest zarzutem nowym, którego przedstawienie na etapie postępowania odwoławczego miałyby być niezgodne z art. 42 § 2 i art. 118 regulaminu Trybunału.
- 64 W ramach zarzutu, który jest dopuszczalny, to do wnoszącego odwołanie należy decyzja, czy przedstawiając argumenty na jego poparcie będzie opierał się na argumentach już wykorzystanych przed Sądem, czy przedstawi argumenty nowe, w szczególności odnoszące się do stanowiska, jakie zajął Sąd. Gdyby było inaczej, postępowanie odwoławcze pozbawione byłoby częściowo sensu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Storck przeciwko OHIM, pkt 48 i cytowane orzecznictwo).
- 65 Z powyższego wynika, że drugi wnoszący odwołanie nie ma obowiązku uzasadniania omawianego zarzutu wyłącznie za pomocą nowych argumentów dotyczących wykładni art. 230 akapit czwarty WE w orzecznictwie wspólnotowym. Argument Rady zmierzający w tym kierunku jest bezzasadny i nie może zostać uwzględniony.
- 66 Co się tyczy dopuszczalności argumentów opartych na EKPC, z art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości w związku z art. 113 § 2 regulaminu Trybunału wynika, że w postępowaniu odwoławczym wnoszący odwołanie ma swobodę powoływania się na każdy argument mający znaczenie dla sprawy — z jedynym zastrzeżeniem, iż odwołanie nie może zmieniać przedmiotu sporu przed Sądem. Wbrew twierdzeniom Rady nie istnieje żaden obowiązek tego rodzaju, by każdy argument przedstawiony w ramach odwołania był uprzednio przedmiotem dyskusji w pierwszej instancji. Takie ograniczenie jest nie do przyjęcia, ponieważ jego skutkiem byłoby pozbawienie w znacznej mierze postępowania odwoławczego jego sensu.

67 Jako że oczywistym jest, że omawiany zarzut nie zmienia przedmiotu sporu przed Sądem, argument Rady dotyczący niedopuszczalności tego zarzutu w zakresie, w jakim odnosi się do EKPC, jest bezzasadny i nie może zostać uwzględniony.

68 Z powyższych rozważań wynika, że omawiany zarzut jest dopuszczalny w całości.

69 Co do zasadności tego zarzutu drugi wnoszący odwołanie podnosi, że decyzje 2002/334 i 2002/460 dotyczą go, ponieważ KNK jest platformą reprezentacyjną dla PKK i każdej innej organizacji, która miałaby ją zastąpić.

70 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że taki związek nie jest wystarczający dla wykazania, że [akt] dotyczy danego podmiotu indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Stowarzyszenie, które reprezentuje pewną kategorię osób fizycznych lub prawnych, nie może być postrzegane w ten sposób, że akt wpływający na ogólne interesy tej kategorii dotyczy go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 960, oraz postanowienie z dnia 5 listopada 1986 r. w sprawie 117/86 UFADE przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 3255, pkt 12).

71 Ponadto drugi wnoszący odwołanie podnosi, że na podstawie decyzji 2002/334 i 2002/460 fundusze samego KNK mogłyby zostać zamrożone, gdyby utrzymywał on stosunki z PKK.

- 72 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem osoba fizyczna lub prawna może utrzymywać, iż akt o ogólnym charakterze dotyczy jej indywidualnie jedynie wówczas, gdy dotyczy jej on ze względu na określone cechy szczególne lub sytuację faktyczną, która wyróżnia ją spośród ogółu innych podmiotów (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Plaumann przeciwko Komisji, str. 223 oraz wyrok z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36).
- 73 Jeżeli zatem KNK naraża się na ryzyko, iż jego fundusze zostaną zamrożone, to dzieje się to stosownie do obiektywnie określonego zakazu, który obejmuje na tej samej zasadzie wszystkie podmioty prawa wspólnotowego. W tych okolicznościach KNK nie może utrzymywać, że decyzje 2002/334 i 2002/460 dotyczą go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.
- 74 Stwierdzając, w szczególności w pkt 45, 46, 51 i 52 zaskarżonego postanowienia, że [decyzja] nie dotyczyła KNK indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, Sąd prawidłowo zastosował to postanowienie, zgodnie z jego rozumieniem w orzecznictwie.
- 75 Drugi wnoszący odwołanie odpiera jednak, że tak interpretowane postanowienie art. 230 akapit czwarty WE do tego stopnia zawęża warunek dopuszczalności, że postanowienie staje się sprzeczne z EKPC.
- 76 Prawa podstawowe stanowią integralną część ogólnych zasad prawa, nad których przestrzeganiem czuwa Trybunał. W tym zakresie Trybunał opiera się na tradycjach konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim oraz na wskazówkach zaczerpniętych z umów międzynarodowych dotyczących ochrony praw człowieka, przy tworzeniu których państwa członkowskie współpracowały lub do których przystąpiły. Europejska konwencja praw człowieka (EKPC) posiada w tym względzie szczególne znaczenie (zob. w szczególności wyrok z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie C-112/00 Schmidberger, Rec. str. I-5659, pkt 71, i wyrok z dnia 27 czerwca 2006 r. w sprawie C-540/03 Parlament przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. I-5769, pkt 35).

77 Ponadto art. 6 ust. 2 UE stanowi:

„Unia szanuje prawa podstawowe zagwarantowane w [EKPC] oraz wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, jako zasady ogólne prawa wspólnotowego”.

78 W tych właśnie ramach należy przeprowadzić analizę omawianego argumentu.

79 Na podstawie art. 34 EKPC Europejski Trybunał Praw Człowieka może przyjmować skargi każdej osoby, organizacji pozarządowej lub grupy jednostek, która uważa, że stała się ofiarą naruszenia przez jedną z wysokich układających się stron praw zawartych EKPC.

80 Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dla uznania za ofiarę w rozumieniu art. 34 EKPC zasadniczo konieczne jest, aby naruszenie EKPC, którego skarżący uważa się za ofiarę, już nastąpiło (zob. ETPC, wyrok z dnia 6 września 1978 r. w sprawie Klass i inni przeciwko Niemcom, seria A nr 28, § 33). Jedynie w zupełnie wyjątkowych okolicznościach niebezpieczeństwo przyszłego naruszenia może dać skarżącemu status ofiary naruszenia EKPC (zob. Europejska Komisja Praw Człowieka, decyzja z dnia 4 grudnia 1995 w sprawie Noël Narvii Tauira i inni przeciwko Francji, skarga nr 28204/95, *Decyzje i sprawozdania (DR)* 83-A, str. 112, 130). Z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynika jednak, że osoby, które uważają się za związane z podmiotami figurującymi na liście załączonej do wspólnego stanowiska 2001/931, ale same nie są na niej wymienione, nie mają statusu ofiary naruszenia EKPC w rozumieniu jej art. 34 i w konsekwencji ich skargi są niedopuszczalne (zob. ETPC, decyzja z dnia 23 maja 2002 r. w sprawie Segi i inni i Gestoras Pro-Amnistia i inni przeciwko 15 państwom Unii Europejskiej, skargi nr 6422/02 i 9916/02, *Zbiór wyroków i decyzji* 2002-V).

- 81 Sytuacja KNK jest zatem porównywalna z sytuacją osób związanych z ww. podmiotami Segi i Gestoras Pro-Amnistia. KNK nie figuruje bowiem na spornej liście, a zatem i nie podlega restrykcjom przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 2580/2001.
- 82 W tym stanie rzeczy obecne orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydaje się wskazywać, że KNK nie jest w stanie wykazać, by przysługiwał mu status ofiary w rozumieniu art. 34 EKPC, a zatem jego ewentualna skarga do tego sądu nie byłaby dopuszczalna.
- 83 W konsekwencji należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie wykazano żadnej sprzeczności między EKPC a art. 230 akapit czwarty WE.
- 84 Omawiany zarzut należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu dziewiątego

— Argumenty stron

- 85 Drugi wnoszący odwołanie podnosi, że punkt 49 zaskarżonego postanowienia obarczony jest błędem, ponieważ opiera się na hipotezie, że PKK przestała istnieć, co oznacza przesądzenie kwestii merytorycznej w celu odrzucenia argumentu dotyczącego dopuszczalności skargi.

⁸⁶ Rada zauważa, że Sąd nie wypowiedział się co do rzeczywistego istnienia PKK. W celu ustalenia, czy KNK mógł powoływać się na fakt, że jeden lub kilku jego członków miało legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, Sąd stwierdził jedynie, że podając, iż PKK już nie istnieje, drugi wnoszący odwołanie przyznał co najmniej, że PKK nie jest już członkiem KNK.

— Ocena Trybunału

⁸⁷ Z punktów 69–82 niniejszego wyroku wynika, że ani zaskarżone decyzje nie dotyczą KNK indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, ani nie jest on ofiarą w rozumieniu art. 34 EKPC, i to niezależnie od okoliczności, czy PKK rzeczywiście istnieje. W tych okolicznościach fakt, że Sąd błędnie ustalił nieistnienie PKK, w żaden sposób nie może spowodować uchylenia zaskarżonego postanowienia względem drugiego wnoszącego odwołanie.

⁸⁸ Omawiany zarzut nie ma zatem znaczenia dla sprawy.

⁸⁹ Wynika stąd, że odwołanie drugiego wnoszącego odwołanie jest bezzasadne i należy je oddalić.

⁹⁰ Ponieważ drugi wnoszący odwołanie przegrał sprawę, na podstawie art. 69 § 2 i art. 122 regulaminu Trybunału należy obciążyć go kosztami postępowania związanymi z jego odwołaniem.

W przedmiocie skargi wniesionej do Sądu

- 91 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości w przypadku uchylenia orzeczenia może on, jeśli stan postępowania na to pozwala, wydać orzeczenie ostateczne w sprawie. Tak właśnie rzecz się przedstawia w sporze między pierwszym wnoszącym odwołanie a Radą w zakresie dopuszczalności skargi.
- 92 Na poparcie żądania stwierdzenia niedopuszczalności skargi Rada podnosi dwa zarzuty. Po pierwsze uważa ona, że w zakresie decyzji 2002/334 skarga została wniesiona po terminie. Po drugie, jej zdaniem, PKK nie ma już zdolności sądowej, ponieważ nie istnieje.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumenty stron

- 93 Według Rady termin do wniesienia skargi upłynął w dniu 29 lipca 2002 r. Oryginał skargi został złożony w sekretariacie Sądu w dniu 31 lipca 2002 r. W konsekwencji skarga, w części dotyczącej tej decyzji, została wniesiona po terminie.
- 94 Komisja, jako interwenient w pierwszej instancji, poparła to rozumowanie oraz dodała, że niedopuszczalność skargi na decyzję 2002/334 pociąga za sobą niedopuszczalność skargi na decyzję 2002/460, która była wyłącznie potwierdzeniem pierwszej.

- 95 Pierwszy wnoszący odwołanie odpowiada, że jego pełnomocnicy są przekonani, iż oryginał skargi wraz z pięcioma odpisami złożyli w sekretariacie Sądu w dniu 24 lipca 2002 r., nawet jeśli oryginał zastępczy został złożony w dniu 31 lipca 2002 r. W tych okolicznościach, zważywszy, że sprawa dotyczy praw podstawowych, pierwszy wnoszący odwołanie uważa, że uniemożliwienie mu dochodzenia stwierdzenia nieważności decyzji 2002/334 byłoby przejawem nadmiernego formalizmu.
- 96 W każdym razie, zdaniem pierwszego wnoszącego odwołanie, decyzja 2002/460 jest decyzją autonomiczną i została zaskarżona w terminie.

Ocena Trybunału

- 97 Decyzja 2002/334 została wydana w dniu 2 maja 2002 r. i opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 3 maja 2002 r. Oprócz dwumiesięcznego terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, o której mowa w art. 230 akapit piąty WE, należy uwzględnić czternastodniowy termin liczony od dnia opublikowania zaskarżonego aktu na podstawie art. 102 § 1 regulaminu Sądu oraz dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość na podstawie art. 102 § 2 tego regulaminu. Ostatni dzień terminu liczonego zgodnie z tymi przepisami przypada na 27 lipca 2002 r. Ponieważ jest to sobota, na podstawie art. 101 § 2 akapit pierwszy regulaminu termin upływa z końcem poniedziałku 29 lipca 2002 r.
- 98 Zgodnie z art. 43 § 1 regulaminu sądu każde pismo procesowe składane jest w oryginale.

99 Z akt Sądu wynika, że w dniu 24 lipca 2002 r. w sekretariacie Sądu zostały złożone jedynie odpisy bez oryginału. Wprawdzie pierwszy wnoszący odwołanie utrzymuje, że w tym dniu jego pełnomocnicy wraz z odpisami złożyli również oryginał skargi, nie przedstawia jednak na tę okoliczność żadnego dowodu. Ponadto tekst oryginału złożonego w dniu 31 lipca 2002 r. różni się od odpisów złożonych w dniu 24 lipca 2002 r. Należy zatem stwierdzić, że oryginał skargi został złożony w sekretariacie Sądu dopiero w dniu 31 lipca 2002 r., co potwierdza pieczęć sekretarza.

100 Skoro więc oryginał skargi nie został złożony w sekretariacie Sądu w wymaganym terminie, skarga pierwszego wnoszącego odwołanie jest — w części dotyczącej decyzji 2002/334 — niedopuszczalna.

101 Wniosku tego nie podważa podnoszona przez pierwszego wnoszącego odwołanie okoliczność, że sprawa dotyczy praw podstawowych. Przepisy dotyczące terminów do wnoszenia skarg mają bowiem charakter bezwzględny i są przez sąd stosowane w celu zagwarantowania pewności prawnej oraz równości podmiotów wobec prawa.

102 Natomiast oczywiste jest, że decyzję 2002/460 pierwszy wnoszący odwołanie zaskarżył w terminie.

103 Jak słusznie wskazał Sąd w pkt 44 zaskarżonego postanowienia, decyzja ta jest decyzją nową w stosunku do decyzji 2002/334. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) 2580/2001 i art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 każda decyzja rewidująca sporną listę jest następstwem kontroli przez Radę sytuacji osób, grup i podmiotów na niej zamieszczonych.

- 104 Z powyższego wynika, że decyzja 2002/460 nie jest jedynie potwierdzeniem decyzji 2002/334 i że niedopuszczalność skargi w części dotyczącej decyzji 2002/334 nie uniemożliwia pierwszemu wnoszącemu odwołanie zaskarżenia decyzji 2002/460.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumenty stron

- 105 Rada podnosi, że PKK nie ma zdolności do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ — zgodnie z oświadczeniem pierwszego wnoszącego odwołanie — PKK została rozwiązana. Jej nieistnienie ma ilustrować fakt, iż nie posiada ona papieru firmowego. Pełnomocnictwo do jej reprezentowania udzielone adwokatom zostało bowiem sporządzone na zwykłym papierze z podpisem Osmana Ocalana.
- 106 Pierwszy wnoszący odwołanie podnosi, że po pierwsze nie twierdził, iż PKK została rozwiązana, a po drugie, że PKK posiada przynajmniej szczątkową zdolność wystarczającą do zaskarżenia jej umieszczenia na spornej liście.

Ocena Trybunału

- 107 Jak stwierdzono w pkt 38–52 niniejszego wyroku, dostępne dowody zdają się wskazywać, że PKK nie została rozwiązana na kongresie w dniach 4–10 kwietnia 2002 r. Z analizy tych dowodów wynika bowiem, że PKK po kongresie nadal funkcjonowała, prawdopodobnie w formie zreorganizowanej i pod innymi nazwami.

- 108 Nawet jeśli na podstawie tych dowodów nie można z doskonałą precyzją określić obszaru działalności PKK, jest jednak w każdym razie pewne, że PKK utrzymuje swój byt w zakresie wystarczającym dla zaskarżenia jej ujęcia na spornej liście.
- 109 Wspólnota Europejska jest wspólnotą prawa, w ramach której akty instytucji wspólnotowych poddane są kontroli pod względem zgodności z traktatem WE i ogólnymi zasadami prawa, do których należą prawa podstawowe. Tak więc podmioty prywatne muszą mieć możliwość korzystania ze skutecznej ochrony sądowej na podstawie uprawnień, które wywodzą ze wspólnotowego porządku prawnego, ponieważ prawo do takiej ochrony stanowi część ogólnych zasad prawa, które wynikają tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich. Prawo to zostało przyznane również w art. 6 i 13 EKPC (zob. ww. wyrok w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie*, pkt 38 i 39).
- 110 Skuteczność tej ochrony sądowej jest tym bardziej istotna, że środki restrykcyjne ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 2580/2001 pociągają za sobą poważne konsekwencje. Nie tylko uniemożliwiają one wszelkie operacje finansowe i obsługę finansową osób, grup i podmiotów umieszczonych na liście, ale też — przez fakt zakwalifikowania ich jako terrorystów — szkodzą ich reputacji i prowadzeniu działalności politycznej.
- 111 Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w związku z art. 1 ust. 4–6 wspólnego stanowiska 2001/931 osoba, grupa lub podmiot mogą być wpisane na sporną listę jedynie wówczas, gdy istnieją określone dowody oraz z zastrzeżeniem precyzyjnej identyfikacji osób, grup lub podmiotów, których to dotyczy. Ponadto zaznaczono, że nazwisko lub nazwa osoby, grupy lub podmiotu mogą zostać utrzymane na liście jedynie pod warunkiem dokonywania przez Radę okresowej kontroli ich sytuacji. Powinno być możliwe skontrolowanie wszystkich tych okoliczności przez sąd.

- 112 Wynika stąd, że skoro decyzją 2002/460 prawodawca wspólnotowy uznał, że PKK nadal istnieje w zakresie wystarczającym, by podlegać środkom restrykcyjnym przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 2580/2001, względy spójności i sprawiedliwości nakazują przyznanie, że podmiot ten nadal istnieje w zakresie wystarczającym do zaskarżenia tego aktu. Jakikolwiek inny wniosek mógłby prowadzić do sytuacji, w której określona organizacja mogłaby zostać wpisana na listę bez możliwości odwołania się od tego wpisu.
- 113 Aby wniesienie skargi w imieniu takiej organizacji było dopuszczalne, konieczne jest wykazanie, że dana organizacja ma rzeczywiście zamiar wniesienia skargi i że adwokaci, którzy utrzymują, że ją reprezentują, zostali rzeczywiście umocowani w tym celu.
- 114 Postanowienia statutu Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności art. 21, przepisy regulaminu Trybunału, w szczególności art. 38, oraz regulaminu Sądu, w szczególności art. 44, nie zostały ustanowione po to, by skargi mogły wnosić organizacje nieposiadające osobowości prawnej, takie jak PKK. W tej wyjątkowej sytuacji stosowanie przepisów proceduralnych dotyczących dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności powinno następować z dostosowaniem ich w niezbędnym stopniu do okoliczności sprawy. Jak słusznie zauważył Sąd w pkt 28 zaskarżonego postanowienia, chodzi o uniknięcie nadmiernego formalizmu, który mógłby prowadzić do zanegowania jakiegokolwiek możliwości wystąpienia o stwierdzenie nieważności, nawet wówczas gdy dany podmiot został objęty wspólnotowymi środkami restrykcyjnymi.
- 115 Z powyższego wynika, że Osman Ocalan jest uprawniony do wykazania za pomocą wszelkich środków dowodowych, że występuje skutecznie w imieniu PKK, której, jak twierdzi, jest przedstawicielem.
- 116 Wątpliwość co do skuteczności reprezentowania PKK przez Osmana Ocalana wynika z faktu, że w pełnomocnictwie udzielonym adwokatom określa on siebie jako byłego członka PKK, nie podając innego tytułu uprawniającego go do reprezentowania tej partii.

- 117 Jednakże w postępowaniu odwoławczym pierwszy wnoszący odwołanie przedłożył Trybunałowi oświadczenie adwokata Marka Mullera mające uzasadnić to umocowanie. Mark Muller, co znajduje potwierdzenie w dotychczas nieopublikowanym wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie Abdullah Ocalan przeciwko Turcji, skarga nr 46221/99, reprezentuje przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka Abdullaha Ocalana, który był przewodniczącym PKK i pozostaje uwięziony w Turcji od 1999 r. Mark Muller oświadcza, że gdy odwiedził Abdullaha Ocalana w więzieniu, ten zlecił mu zaskarżenie proskrypcji PKK w Europie. Mark Muller oświadcza ponadto, że kilku czołowych przedstawicieli PKK i jej następczyni, KADEK, zlecieli mu prowadzenie sprawy z niniejszej skargi przed Sądem.
- 118 Ponadto Mark Muller oświadcza, że w chwili gdy Osman Ocalan podpisywał pełnomocnictwo udzielone adwokatom do wniesienia niniejszej skargi, był on czołowym przedstawicielem zarówno PKK, jak i KADEK.
- 119 Oświadczenia te, sporządzone przez osobę będącą członkiem izby adwokackiej jednego z państw członkowskich, związaną tym samym kodeksem etyki zawodowej, są — w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy — wystarczające dla wykazania, że Osman Ocalan jest uprawniony do reprezentowania PKK, a w szczególności do udzielenia adwokatom pełnomocnictwa do występowania w jej imieniu.
- 120 Stwierdzenia tego nie podważa argument Rady dotyczący braku papieru firmowego.
- 121 Oczywiście w przypadku osób prawnych prawa prywatnego jest zwyczajowo przyjęte, że pełnomocnictwo udzielane adwokatom jest sporządzane na papierze firmowym, choć nie wymagają tego przepisy dotyczące postępowania przed Trybunałem, jednak w przypadku organizacji, która nie została założona według norm prawnych zazwyczaj obowiązujących osoby prawne, argument ten nie ma większej mocy dowodowej.

122 W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że Osman Ocalan jest uprawniony do reprezentowania PKK oraz do udzielenia adwokatom pełnomocnictwa do występowania w jej imieniu.

123 Z powyższych ustaleń wynika, że skarga pierwszego wnoszącego odwołanie jest dopuszczalna w części dotyczącej decyzji 2002/460. Sprawę należy więc przekazać Sądowi celem jej rozpoznania co do istoty.

124 Z uwagi na to, że sprawa zostaje przekazana Sądowi celem kontynuowania postępowania w części dotyczącej pierwszego wnoszącego odwołanie, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie PKK i KNK przeciwko Radzie (T-229/02) zostaje uchylone w części odrzucającej skargę Osmana Ocalana w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK).**
- 2) **W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.**
- 3) **Serif Vanly w imieniu Kurdistan Worker's Party (PKK) zostaje obciążony kosztami postępowania w części dotyczącej odwołania wniesionego przez niego.**

- 4) Skarga Osmana Ocalana w imieniu PKK zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w części dotyczącej decyzji Rady 2002/334/WE z dnia 2 maja 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2001/927/WE.
- 5) Skarga Osmana Ocalana w imieniu PKK jest dopuszczalna w części dotyczącej decyzji Rady 2002/460/WE z dnia 17 czerwca 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję i uchylającej decyzję 2002/334. Sprawa zostaje przekazana Sądowi celem rozpoznania co do istoty.
- 6) Rozstrzygnięcie o kosztach Osmana Ocalana nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Podpisy